

UNDER DÆKKE!

DOBBELTANMELDELSE AF BENNY LIHME

(boganmeldelse + anmeldelse af bogens forfatter til Dansk Psykolog Forenings etiknævn)

På Københavns Kommunes sikrede institution Sønderbro for unge kriminelle spillede psykologen Nicolai Sennels de unges ven og terapeut. I realiteten udøvede han en udspekuleret anti-muslimsk femte kolonne-virksomhed på vegne af den ideologi, der ligger bag udgiveren af bogen, det anti-muslimske Trykkefrihedsselskabets Bibliotek.

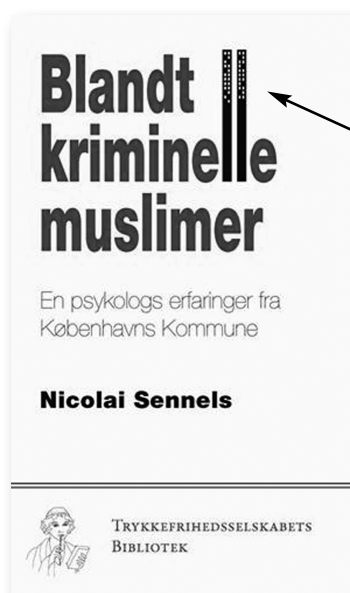
Sennels har i bogen "Blandt kriminelle muslimer" udvist grov disrespekt for de unges værdighed og integritet i og med, at han har anvendt sin viden fra fortrolige samtaler – lysår fra princippet om "informeret samtykke" – på en måde, som krænker de unge og muslimer i det hele taget kollektivt.

En enkelt af de unge, som har været på Sønderbro under Sennels, har protesteret overfor dette misbrug af hans tillid til psykologen på *Hodjas blog*. Omend sproget er grimt, gengives denne unge fyrs protest, fordi kernen i protesten trods sproget er kernen i krænkelsen af de unges integritet:

Nicolai din lille svans.

Inde på Sønderbro spiller du rigtig de unges ven, men når du ikke er på arbejde er du en forpulet racist din lille luder unge...

Mvh Ung fyr der har siddet i Sønderbro Sikre

Små lysende vinduer i layout skal tydeliggøre, at de to l'er i kriminelle forestiller World Trade Center tårnene. En modbydelig frygt fremkaldende sammenkædning mellem nogle få fanatikeres terrorisme for år tilbage i New York og 100 identitetsforvirrede unge københavnske kriminelle i terapi hos forfatteren på den sikrede institution Sønderbro. Dette er en forside på en fagbog skrevet af en autoriseret psykolog!

Nicolai Sennels:
BLANDT KRIMINELLE MUSLIMER.
En psykologs erfaringer fra Københavns
Kommune.
Trykkefrihedsselskabets
Bibliotek, 2009.
159 sider, kr. 169,-.

På baggrund af tre års arbejde på Københavns Kommunes sikrede institution Sønderbro har psykologen Nicolai Sennels skrevet bogen "Blandt kriminelle muslimer". Titlen er, som det meste af indholdet, viser det sig, misvisende.

Eftersom der ikke er afdelinger på Sønderbro opdelt efter religion, går de unge sammen, hvad enten de har en kristen eller muslimsk baggrund. Indtryks styringen af sig selv som en anden antropolog på besøg hos en fremmed stamme er således vildledende, men har ikke des mindre været med til at tegne et billede af forfatteren i den brede offentlighed, som her har vi endelig én, der ved hvad han taler om, fordi han som den første psykolog i Danmark har færdes blandt de "vilde".

Sagen er imidlertid, som det da også fremgår af bogen, at den autoriserede psykolog havde et særskilt terapi lokale, hvor terapeuten som en anden gammelfar Freud havde en sofa stående til de "hundredvis af dybe terapeutiske samtaler", som han nåede, inden han blev fyret af Københavns Kommune.

"De mange indvandrere på min psykologsofa", skriver Sennels (s.14). For læseren forbliver det en gåde, hvad de lige skulle dér, eftersom forfatterens kulturelle tese er, at muslimer ikke kan profitere af vestlig behandling. En gåde forbliver det også, om det kun var "indvandrere", der kom op på sofaen.

Den autoriserede psykolog Sennels har ikke som sådan et fagpsykologisk udgangspunkt i forståelsen af de unge. Han begrundet ikke hans psykologfaglige tiltag og de teoretiske og metodiske overvejelser, der ellers kræves for at kunne blive autoriseret af Psykolognævnet.

Netop i de år Sennels har virket på Sønderbro, er der lavet undersøgelser på landsplan af de unges psykiske tilstande med ret alarmerende resultater til følge. I bogen findes der et par bisætninger om denne ellers specifikt psykologfaglige problematik: "nogle er også stofmisbrugere og psykisk ustabile" (s. 23) og "mange af dem har alvorlige psykiske problemer" (s. 116). Det er hvad det kan blive til om de unges psykiske "ustabilitet" og "psykiske problemer"!

Hvad enten man sammenligner Sennels med f.eks. de neuropsykologer, der diagnosti-

cerer og behandler ADHD, eller med psykodynamiske psykologer, som diagnosticerer og behandler unge som dem på Sønderbro som værende unge, der lider af personlighedsforstyrrelse (f.eks. psykologerne Felding, Ungar og Møller i Weekendavisen d. 8.1. 2010), kommer Nicolai Sennels til at fremstå som en bizar og nøgen psykolog, som fordi han kun ser efter kulturelle karakteristika svigter de unge, hvad angår deres psykiske lidelser. Det bizarre forløb, set i en terapeutisk kontekst, er, at eftersom der ingen psykiske sygdomme er fundet gennem de udredninger, han må formodes at have foretaget af de unge, er der heller ingen behandling at skrive hjem om i bogen.

Forklaringen på denne absurde blinde plet hos en psykolog med Freud sofa, kan man finde ved at se bag om psykologtitlen. *Google* er også her generøs at gæste! Således kræver det ikke meget klikkeri med musen for at se, at Sennels er medlem af Dansk Folkeparti og aktiv buddhist – to positioner der mødes om at være fælles i forståelsen af islam, som en trussel.

Islam er ifølge Sennels en mere kriminel og voldelig religion end andre religioner. Vold og terror i islams navn er udtryk for "den gode muslim" – en ekstremist er én som har forstået, følger og tager Koranen alvorligt.

"Sårbare unge bliver let ekstremister", skriver Sennels (s. 137). Dette grundtema og bogens frygtskabende hoved budskab skæres allerede ud i pap på forsiden, hvor de to l'er i kriminelle er udformet som World Trade Centers tvillingetårne. Inde i bogen skriver Sennels, at hans erfaringer fra de knap 200 unge muslimer, han nåede at møde på Sønderbro, viste, at "både den kulturelle ekstremisme og den religiøse ekstremisme er helt almindelige i muslimske kredse" (s. 128).

På Sønderbro var det tydeligt, "at en stor del af de kriminelle unge havde ekstremistiske tendenser" (s. 118). Selv om størstedelen ikke var praktiserende muslimer, var der dog "flere, som læste i Koranen, og der var også en del, som bad til Allah" (s. 119). Mens de fleste fagfolks bekymringer omkring lukkede institutioner går på, at de unge smitter hinanden kriminelt, går Sennels bekymring på, at de, som levede efter Koranens forskrifter,

"Læs bogen, integrationsminister... Sennels' faglige kompetencer kan man efter endt læsning af hans bog ikke tage fra ham... Burde være obligatorisk læsning på alle lærer- og pædagogseminarier."

*Naser Khader, MF, i SAPHO
Trykkefrihedsselskabets tidsskrift.*

"En sjælden lejlighed til at kigge bag den lukkede dør i et ungdomsfængsel og få et bud på en forklaring... Alt i alt er det en særdeles informativ bog, som aktualiseres af de løbende bandeopgør."

*Frede Vestergaard i Weekendavisens
sektion "Bøger"*

"Hans undersøgelser og indgående samtaler med klientellet på institutionen Sønderbro på Amager leder akkurat til slutninger, der peger på meget konsistente forskelle mellem de kriminelle unges hjemmemiljøer... han gør det med en seriøs tilgang til sine uheldige klienter. Det er nysgerrighed og forundring tillige med et humanistisk ønske om at gøre en forskel, der bærer igennem, og fritager forfatteren for anklager om partiskhed og fordomsfuldhed.

"Blandt kriminelle muslimer" er en provokerende øjenåbner, overbevisende og velfunderet..."

Kjeld Hesselmann i Psykolog Nyt

"Respekt. Godt gået."

Mikael Jalving, Berlingske Tidende

"Bogen er et originalt pionerarbejde ved i diagnoserne at fokusere på individets eget ansvar og inddrage religionen i de unge menneskers identitetsdannelse."

Henrik Gade Jensen, Jyllands-Posten

"Hvis De har undret Dem over, hvorfor flygtninge og indvandrere fra muslimske lande er så voldsomt overrepræsenterede i kriminalitetsstatistikkerne og blandt modtagere af sociale overførsler, så findes en væsentlig del af svaret i psykologen Nicolai Sennels lille tilgængelige bog."

Ulla Lauridsen, Snaphanen/180 Grader

havde større status blandt de øvrige unge, som begyndte "at leve mere religiøst, mens de boede på Sønderbro, fordi de blev inspireret af de andre".

Dette tema kunne absolut være af relevans, hvis der havde været bare et minimum af dokumentation bag påstanden om "den stigende ekstremisme blandt unge muslimer" (s. 133).

Det er der ikke. Vage formuleringer som "en stor del af de kriminelle unge havde ekstremistiske tendenser" (s. 118) og vi "havde en del unge boende, som personalet frygtede var ekstremistiske" (s. 120). Disse vage og upræcise angivelser munder ud i, at Sennels har stået overfor "et særligt bekymrende tilfælde" (s. 120), og at han har haft "kun en enkelt psykologsamtale med en religiøs fanatiker (s. 125).

Mens Sennels "blandt kriminelle muslimer" i realiteten har dækket over hans hiven de unge ind i et særskilt terapi lokale – suppleret med tilfælde "hvor jeg tilfældigt overhørte deres samtaler" (s. 124), har to forskere, en antropolog og en sociolog, i forbindelse med et forskningsarbejde ved Det Nationale Forskningscenter for Velfærd opholdt sig blandt de unge ude på afdelingerne i forbindelse med deres deltagerobservation.

I en artikel i Weekendavisen (aug. 2009) frakender Tea Torbenfeldt Bengtsson og Gitte Frydensbjerg Sennels bog enhver sandhedsværdi: den er et udtryk "for hans politiske holdninger og har ikke meget at gøre med den virkelighed, som findes på de sikrede institutioner. Heldigvis."

Deltagerobservation og samtaler med de unge og personalet gennem måneder på fire sikrede institutioner har fået de to forskere til at betegne Sennels bog som "En sort-hvid karrikatur af de unge" og "et politisk projekt i forklædning".

Autoriseret eller ikke autoriseret, i hvert fald konstruerer Sennels ud fra hans særlige ideologiske tunnelsyn og forforståelse en tese om de unge muslimer på Sønderbro og den danske behandlingsindsats overfor dem. Tesen er, at Københavns Kommune ikke tager højde for kulturelle og religiøse forskelligheder. Da bogens fokusgruppe kommer fra en anden kultur,

To drenge spærret inde på Sønderbro på Amager.

Foto: Peter Kristensen

siger Sennels, har de også brug for en anden form for hjælp end den københavnske/danske.

Sennels er fyldt med vrøvl på dette afgørende punkt. Nok her må det være at citere bogen for det synspunkt, at accepten af straf er væsentligt større i muslimske samfund end i den vestlige verden. "Vi har at gøre med mennesker, som er vant til blive "reguleret" udefra.", skriver Sennels (s. 112).

Som professor Dominique Bouchet i 1999 med Odense Rapporten og bogen "Det knuste spejl" gjorde op med "bamsepædagogikken" overfor "araber-drengene" i Odense, foretager Sennels her ti år senere et lignende opgør med det angiveligt danske vi "snakker om det"-syndrom (s. 102): "Alt for længe har vi behandlet voldelige kriminelle, som om de ikke selv har ansvaret for deres problemer. Vi fortæller dem, at "det er også synd for dig. Det er, fordi du har haft en dårlig barndom, og fordi du står mellem to kulturer. Det kan du ikke selv gøre for."

Siger altså psykologen inde bag de høje mure med personalets raslende nøgle-

bundter, overvågningskameraer, pigtrådshegn mm, på denne lukkede sociale institutionsform, der har bredt sig de seneste år som et panisk politisk svar på eftergivenheden over for ungdomskriminaliteten. Den markante fængselsgørelse af sociale institutioner til trods – det fremgår i en bisætning (s. 12), at de unge på Sønderbro i strid med loven kun modtager skoleundervisning "nogle få timer ugentligt" – anskuer Sennels vores uansvarlige socialpolitik som noget, der "sigter på at give støtte og penge til folk, som er i nød" (s. 112). "Alle mennesker i Danmark har en socialrådgiver til rådighed, som man kan bruge, hvis man har brug for et godt råd, en snak om sine problemer, og som også kan bevilge psykologer, støttekontaktpersoner osv., hvis man ikke kan klare sine sociale problemer uden hjælp." (s. 103).

Højdepunktet af taskenspillerkunst hos Nicolai Sennels er, når han påberåber sig at tale på vegne af "humanismen". Det er således et humanistisk ærinde han er ude i, når han prøver at overbevise læseren om, at vi ved at fokusere på det muslimske

også bliver bedre til at imødekomme de muslimske unges behov.

Det er selvfølgelig relevant at forholde sig til de unges kulturbaggrund, men ikke at dette sker på bekostning af social baggrund og psykisk disposition. Men lad os bare, med forfatteren, istemme, at kulturanalyser er vigtige. Hvis man, som Sennels gør det, henter billedet af det muslimske i bjergene i Pakistan eller Afghanistan kan det forekomme rimeligt at hævde, at muslimer er mere indstillet på straf end vesterlændinge er det. Imidlertid er de muslimer, der er tale om på Sønderbro jo først og fremmest danske børn af muslimske forældre. Sennels påberåber sig indsigt i disse muslimske familiers traditioner, men der er ikke ét eneste tilfælde, hvor han har været i konkret berøring med de unges familier. Det Sennels siger om familierne, er noget han har extrapoleret ud fra samtalerne med de unge i terapi lokalet (og det er åbenlyst manipulerende). Disse unges kulturelle baggrund er jo ikke bare deres opvækst i familien. De fleste har gået i danske daginstitutioner og skoler – og de er i deres karakteristiske designer identitet først og fremmest amerikaniserede unge (tøjstil, guldkæder, lytter til rapmusik, spiller poker, ser amerikanske bande- og fængselsfilm, amerikansk porno, spiller amerikanske volds videospil osv.) Man skal i en kulturanalyse være endog meget enøjet for at fastholde en analyse af disse københavnske amerikaniserede børn af muslimske forældre, som værende blot og bart "kriminelle muslimer".

Hvorfor give en intellektuel forarmet og dårligt skrevet bog med hobevis af gentagelser så stor opmærksomhed? Svaret er selvfølgelig at finde i den store positive opmærksomhed og anerkendelse, som har mødt såvel forfatteren som bogen. Tilsat en oprigtig forbavselse og irritation over, at Sennels har kunnet slippe af sted med, stort set, at lave højreradikalt undergravende arbejde med unge kriminelle institutions anbragte københavnere som kanonføde under dække af, at det er en humanistisk psykologfaglig bog/undersøgelse, han lægger frem.

Det er altså bogens samfundsmæssige og politiske kontekst mere end bogen selv, der har fået mine modord frem. Det nederdrægtige ved den tid vi lever i, hvor alt negativt kan/skal siges om muslimer omkostningsfrit. Åh, denne ulideligt lette ytringsfrihed! Blev sexualiteten mennesker imellem mere fri efter pornoen som ytring blev givet fri i 1969, bliver præstefætrene og deres tilhængere mere kristne af at ytre sig frit om muslimer?

Nuvel, for de der ikke læser Weekendavisen, så har min anmeldelse her en forhistorie på denne ugeavis, hvor jeg har forsøgt at danne lidt modvægt til avisens ukritiske promovring af Sennels. Hvilket indbragte mig nogle ret så kulørte e-mails fra personer, der mente, at jeg var helt skæv & kommunistisk på den, mens det var Sennels, der havde indset aftenlandets sande tilstand på vej mod undergang eller overgang til Eurabia.

Nicolai Sennels selv, som jeg ikke kender, bærede mig med en personlig mail, der et kort øjeblik fik mig til at overveje, om ikke psykologen selv trængte til noget psykologbehandling? Da jeg skønner, at det kan have interesse i sammenhængen, gengiver jeg Sennels mail til mig den 12. juli 2008 kl. 00:56 i sin fulde ordlyd:

Hej Benny Lihme

Du bader dig i din ordsalat, men sandheden er at du er kommunist i modstand mod din far. Må du finde kræfter til at stå alene en gang – som jeg gør.

Din, Nicolai Sennels

Ps. Du fornægter dit ansvar for et frit Danmark og mange er enige med mig.

Er det nødvendigt at tilføje, at jeg aldrig har været kommunist – tvært imod er der en del DKP'ere der gennem årene har forbandet mig. Hvad min far angår, er det rigtigt nok, at han var et røvhul.

Hvorfor den af Psykologforeningen autoriserede psykolog ikke har valgt at udkomme på Dansk Psykologisk Forlag i stedet for hos Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, kan man kun gisne om. Selv om psykologer som stand er langt fra 1968-generationens venstre orienterede engage-

ment i samfundet, er det forhåbentlig ikke kommet dertil, at det kan være fagligt meriterende som psykolog at udkomme hos anti-muslimer og danske folkepartister.

En nærliggende forklaring på den bizarre kobling mellem en i egen opfattelse humanistisk psykologfaglig bog/undersøgelse og et yderligtgående nationalistisk selskab kunne være, at bogen ikke kan leve op til bare en minimum standard for psykologfaglige tekster. Og at bogen med WTC tvillingetårnene på forsiden altså er blevet refuseret af fagbogsforlagene.

I Psykologforeningens fagblad er bogen imidlertid blevet legitimeret (gjort stuere) og rosede anmeldt som fagbog, tilsyneladende af en ideologisk muslim kritisk psykolog. Men ellers har der ikke været debat om det, der åbenlyst er en psykologfaglig kontroversiel bog.

Et par fremtrædende psykologer har uformelt delt deres indignation med mig, men har ikke ønsket at gøre Sennels-sagen til en etik-sag i deres fagforening. Og en psykolog jeg ikke kender, sendte mig en mail, som på en overbevisende måde fremlagde denne psykologs faglige erfaringer med netop den målgruppe af unge, som Sennels har skrevet om. Den pågældende, som jeg altså ikke har formået at få til at stå frem, har gennem ni år udført psykologiske undersøgelser og samtaleforløb på sikrede institutioner af unge, både danskere og danskere med anden baggrund. I mailen til mig kan han "på det kraftigste afkræfte at de unge, som Nicolai Sennels påstår i både skrift og tale, har et såkaldt "muslimsk" udgangspunkt for deres kriminalitet". Og den pågældende har kun i én undersøgelse kunnet spore noget "muslimsk" i fundamentalistisk retning. "Årsagerne, ud fra mine individuelle undersøgelser, synes at være multifaktorielle", konkluderer denne psykolog.

Da ingen psykologer tilsyneladende orker at forsvare deres fags og professions ære, har jeg besluttet at træde hjælpende til. Denne anmeldelse er således vedlagt som bilag til en henvendelse, jeg har rettet til bestyrelsen i Dansk Psykolog Forening, for at få dem til at henlægge sagen Nicolai Sennels til behandling i foreningens etikenævne.

"Inden fem år vil vi have reel guerilla-krig i vores storbyer med skudvekslinger mellem muslimske grupper og vestlige autoriteter. Vi vil se fronte og barrikader, døde politimænd, hævnangreb med selvmordsbomber, hæren griber ind, voldelige selvtagtsgrupper på begge sider og vi vil få vores egne Gaza-striber hvor stadig mere permanente undtagelsestilstande er en realitet. Tryghed, velfærdssamfundet, økonomi og håb for fremtiden vil være skudt i sænk. Samtidigt vil mere eller mindre officielle organisationer i den muslimske verden støtte deres "brødre" med viden, våben, mandskab og politisk og økonomisk pres. Disse ting lyder selvfølgelig skræmmende, men det meste af det er faktisk allerede en realitet flere steder i Europa – i stadig større skala.
3. Verdenskrig er begyndt."

Nicolai Sennels, blogger ved Jyllands-Posten d. 22.11. 2009 – her citeret efter Jesper Vind Jensen i Weekendavisen d. 27.11. 2009.

Min indstilling har intet at gøre med Sennels politiske holdninger – dem har han ret til at have og ytre (hvad det angår betragter jeg Sennels i nogenlunde samme vægtklasse som nazisten Johnny Hansen). Henvendelsen og klagen til psykologernes fagforening går udelukkende på, som også fyringen/fratrædelsen fra stillingen i Københavns kommune gjorde det, at Sennels har misbrugt sin stilling. De unge han har haft i terapilokalet er ikke på noget tidspunkt blevet behørigt informeret om – endsige har givet deres samtykke til – at indgå i en indirekte undersøgelse af deres familiers kulturelle og religiøse baggrund.

Klagen går således på, at Nicolai Sennels i det ulige magtforhold psykologklient ikke har udvist respekt for klienternes rettigheder, værdighed og personlige integritet. Han har ikke kun undladt, at hans faglige viden anvendes på en måde, som krænker, udnytter og undertrykker de unge i en samfundsmæssig sammenhæng. Han har selv decideret tilskyn-det til, at hans psykologiske undersøgelse og viden skulle anvendes i en politisk for

de unge negativ sammenhæng, som involverer mere hårdhændede metoder og straf, fordi det ifølge hans undersøgelser passer bedre til disse unges kultur.

Det andet hovedpunkt i min klage til Dansk Psykolog Forening vedrører det faglige svigt, der hidrører fra Sennels manglende begrundelse for hans psykologfaglige tiltag og de manglende udredningskriterier og helt ufuldstændige teoretiske og metodiske overvejelser, der har haft til konsekvens, at de unge udelukkende er blevet set i lyset af deres forældres kulturelle og religiøse baggrunde (uden at dette i øvrigt er blevet empirisk undersøgt af Sennels, der ikke har haft kontakt til de unges familier). De undersøgelser som tages til indtægt for den kulturelle essentialisme er næsten udelukkende andenhånds referencer fra aviser (hele 11 fra Jyllands-Posten).

Mens nærværende dobbeltanmeldelse blev skrevet, tonede en fortsat indigneret – mobset hed det i gamle dage – Pia Kjærsgaard frem på min fladskærm. En såkaldt burkarapport fra et religionssociologisk universitetsinstitut havde ikke fundet nær nok det antal burkaklædte kvinder, som partileder Kjærsgaard havde brug for til sin politik.

Den Kjærsgaard, der om dette lands internationalt anerkendte kriminolog Flemming Balvig har udtalt, at man bare ved at kigge ud af vinduet kan se, at han undervurderer kriminalitetens omfang. Den Kjærsgaard som for 10 år siden mente, at Dominique Bouchet var en klog mand at gæste, fordi han gav en diskriminerende fremstilling af Odenses "araberdrenge", den formand for det parti der har Nicolai Sennels som yndlings- og partipsykolog, ja, lige bestemt den kvinde og politiker har nu kastet sig over den videnskabelige metodekritik. "Burkarapporten" forkastes således af Pia Kjærsgaard, fordi "brugen af kilder er rystende".

Det er da muligt og tilmed en helt igennem ædruelig dagsorden. Det mærkelige er bare, at metode- og kildekritik ikke gælder for de undersøgelser, der kan tages til indtægt for Dansk Folkepartis fremmedfjendske og islamofobiske politik.

Mens tildækkede muslimske kvinder skal være så mange og så tildækkede som muligt, skal de unge drenge med muslimske forældre fremstilles som har de bragt deres macho og vold med til København fra Mellemøsten og andre muslimske provinser. Muslimske-arabisk voldsimport!

Nicolai Sennels passer kun alt for godt ind i denne primitive skabelon, efter som han konsekvent undgår at fremhæve, hvor bastant de unges mentalitet og stil er præget af amerikansk voldsimport.

I bogen "No Life – respekt og drenge-zoner" giver socialantropologen Kirsten Hviid en grundig og konkret indlevet fremstilling af unge med indvandrerbaggrund, som hun har færdedes blandt og studeret i de sene 90'ere og frem til 2002 i et nord-sjællandsk boligområde og de ungdomsklubber dér, som skulle forebygge de unges kriminalitet og bandedannelser.

Mens den muslimske kulturbaggrund er så godt som ikke eksisterende i disse unge kriminelle "skæbnefællesskaber" (flere af dem har både været i sikrede sociale institutioner og i fængsel), dominerer amerikansk subkulturel stil.

Ifølge denne socialantropologiske undersøgelse forsøger de unge at klare eller mestre deres identitetsforvirring på symbolsk vis via identifikation med amerikansk gangster og hiphopkultur (i modsætning til de integrerede "rolige" unge i samme område som har opbygget en identitet som tyrkiske muslimske 2. generationsindvandrere).

Ikke for at jeg vil starte et "blame game", men det er forbavsende at se hos Nicolai Sennels, hvor ensidigt islam og muslimsk kultur blameres for deres volds-kultur, mens vore amerikanske Rambo venner går helt fri. Kirsten Hviid aflæser gangster og hiphopkulturen hos tyrkisk-danske unge qua deres streetwear, brug af hoodies (hættetrøjer), skaterbukser, bandelogoer, omvendte baseball kasketter, kærlighed til store tillukkede biler, gadesprog, grafitti, rapperen Tupac osv.

Kirsten Hviid: *No Life. Respekt og drenge-zoner – om ungdomsfællesskaber blandt unge på kanten af samfundet.*

127 sider, kr. 160,-. Aalborg Universitetsforlag.